

Arrest

nr. 196 312 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat haar echtgenoot nog steeds door Al-Shabaab wordt bedreigd en dat haar kinderen moeten onderduiken. Daarnaast roept zij nog een nieuwe vrees in, namelijk haar vrees omtrent haar besnijdenis bij een eventuele terugkeer naar Somalië.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 175 943 van 6 oktober 2016 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: haar Somalische identiteitskaart; haar Somalische geboorteakte; een attest van de Somalische overheid over haar leven en beroep in de wijk Shibis, in Mogadishu; een attest van de Somalische overheid over het leven en beroep van haar echtgenoot in de wijk Shibis, Mogadishu; een medisch attest in verband met haar besnijdenis en een begeleidende brief van haar advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Naar luid van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In casu wordt niet betwist dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt en dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis wijd verspreid is in Somalië. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van een type III besnijdenis, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis, zoals ook blijkt uit het door verzoekster bijgebrachte medische attest d.d. 1 december 2016.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat (i) verzoekster naast het louter vermelden van haar besnijdenis en de problemen die zij hieromtrent heeft, geen enkele vrees heeft geuit omtrent haar besnijdenis indien zij zou terugkeren naar Somalië; (ii) zij op geen enkele manier haar besnijdenis en de problemen die zij in verband hiermee heeft, heeft vermeld bij haar eerste asielaanvraag hoewel verzoekster daar meer dan eens de mogelijkheid toe had; en (iii) er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van verzoekster herhaald zou worden in geval van terugkeer naar Somalië.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen. Zij steunt haar betoog hoofdzakelijk op het gegeven dat zij het slachtoffer is geweest van een type 3 besnijdenis en dat zij hiervan nog steeds de psychische en fysieke gevolgen van draagt, wat in casu evenwel niet betwist wordt, doch deze gegevens doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Voorts wijt zij het gegeven dat zij het besnijdenisprobleem nooit eerder heeft aangehaald aan haar traumatische ervaringen in dit verband en het feit dat hier nog steeds een taboe op rust. Dient er evenwel op te worden gewezen dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "taboe" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de asielmotieven die zij reeds in het kader van haar vorige asielaanvraag heeft aangevoerd, met name de problemen die haar echtgenoot kende met Al-Shabaab, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij nog altijd lichamelijke en psychische problemen kent door haar besnijdenis en rekening dient gehouden te worden met het feit dat daarover spreken in Somalië een taboe is. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar niets kwalijk kan genomen worden wanneer zij dit element niet aangaf tijdens haar eerste asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten, doch ze gaat niet *in concreto* in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking waar met betrekking tot haar besnijdenis en haar problemen dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“Naar luid van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In casu wordt niet betwist dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt en dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis wijd verspreid is in Somalië. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van een type III besnijdenis, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis, zoals ook blijkt uit het door verzoekster bijgebrachte medische attest d.d. 1 december 2016.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat (i) verzoekster naast het louter vermelden van haar besnijdenis en de problemen die zij hieromtrent heeft, geen enkele vrees heeft geuit omtrent haar besnijdenis indien zij zou terugkeren naar Somalië; (ii) zij op geen enkele manier haar besnijdenis en de problemen die zij in verband hiermee heeft, heeft vermeld bij haar eerste asielaanvraag hoewel verzoekster daar meer dan eens de mogelijkheid toe had; en (iii) er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van verzoekster herhaald zou worden in geval van terugkeer naar Somalië.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen. Zij steunt haar betoog hoofdzakelijk op het gegeven dat zij het slachtoffer is geweest van een type 3 besnijdenis en dat zij hiervan nog steeds de psychische en fysische gevolgen van draagt, wat in casu evenwel niet betwist wordt, doch deze gegevens doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Voorts wijt zij het gegeven dat zij het besnijdenisprobleem nooit eerder heeft aangehaald aan haar traumatische ervaringen in dit verband en het feit dat hier nog steeds een taboe op rust. Dient er evenwel op te worden gewezen dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “taboe” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.”

Verzoekende partij werpt geen ander licht op voormelde grond en de andere gronden in de beschikking van 27 september 2017. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS